

НЕДІЛЯ 4-ТА ПІСЛЯ РІЗДВА ХРИСТОВОГО (ЦИКЛ С)

Напередодні таїнства Різдва Христового сьогоднішні читання просвітлюють нас на багато тем, пов'язаних з Різдом Христовим.

Михей вказує на місце народження: це буде Вифлеєм, місто Давида, невелике за розміром і значенням, але покликане стати колискою Спасителя. Вифлеєм вказує на ставлення, яке ми повинні мати до події, що наближається: малість. Дитяча радість, з якою багато людей святкують ці святкові дні, є знаменною. У них є дитяча щирість. Це дух Вифлеєму: простота, смирення, дух служіння. Вифлеєм, водночас, є знаком Божого самоприниження. Щоб спасти нас, Він стає малим, і тільки малий зможе це розпізнати.

Друге читання стосується реалістичності Воплочення. Ісус справді приймає людську природу. Він здійснить відкуплення людини через своє тіло, яке буде принесено на хресний вівтар. Дуже скоро в кожній церкві і в наших домівках ми побачимо слабке дитяче тіло. Але в цьому тілі здійсниться найбільша подія в історії: спасіння людини через жертву Сина Божого. Тому він і каже: «Ось я, Господи, щоб творити волю твою».

У свою чергу, сьогоднішнє Євангеліє розповідає про те, як Марія, отримавши звістку від ангела, біжить до своєї двоюрідної сестри Єлизавети. Чому вона це робить? Традиційно акцент робиться на тому, що вона йде на допомогу Єлизаветі, яка була на шостому місяці вагітності. Це правдоподібно і вказує через конкретний жест на дух служіння, який завжди супроводжував Марію. Але це також вказує на те, що Марія йде до єдиної, хто може трохи зрозуміти те, що з нею відбувається. Єлизавета також зазнала Божого милосердя. Будучи в похилому віці і безплідною, вона народжує Івана. Марія зачинає дітей дією Святого Духа.

Дуже логічно, що Богородиця йде до Єлизавети, щоб поділитися з нею величчю Божого діяння. Це вчить нас усіх чомусь, а саме важливості ділитися з іншими благами, які Бог нам дарує, незалежно від того, чи вони стосуються аспектів звичайного життя, чи духовного розвитку. Дійсно, різдвяний звичай надсилати привітання є знаком цього факту. Коли ми пишемо привітання, ми робимо це, щоб показати нашу радість з приводу народження Ісуса, а також, щоб поділитися нею з іншими. Це викликає в нас ефект, подібний до того, про який розповідає Єлизавета: «Як тільки твоє привітання досягло моїх вух, дитина застрибала від радості в моєму лоні».

Святий Іван Павло II наголошував на важливості того, щоб християни раділи добру інших, особливо в Церкві. Ділитися добром допомагає нам усім утвердитися у вірі.

Марія не тільки супроводжувала Єлизавету у важливий момент її життя, але й привела її до Спасителя. Це також є ключем до справжнього милосердя, яке спрямоване не лише на фізичні потреби нашого ближнього, але й на потреби його духовного життя.

Нехай Марія допоможе нам інтенсивно прожити прийдешній різдвяний час з такою ж чистотою серця, вірою і радістю, яку вона пережила під час народження Ісуса.